

La Comédiathèque

Preludii

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.**

**Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-
ului său oficial:**

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Preludii

Un bărbat și o femeie se văd în fiecare zi într-o cafenea din București. Stau singuri, fiecare la masa lui, și se privesc pe furiș cu o curiozitate pe care niciunul nu îndrăznește încă s-o transforme în conversație. Vor ceda dorinței de a se cunoaște, cu riscul ca realitatea să nu se ridice la înălțimea a ceea ce și-au imaginat unul despre celălalt? Să cunoști pe cineva înseamnă întotdeauna să reduci câmpul posibilului. Dar să te oprești la preludii înseamnă să riști să treci pe lângă esențial...

Distribuție

El

Ea

© La Comédiathèque

Scena 1

Un bărbat și o femeie sunt așezați într-o cafenea, fiecare la câte o masă. Între ei, puțin mai în spate, se află o a treia masă liberă, pe care sunt câteva ziare. Amândoi au în față câte un carnet și, din când în când, notează câte ceva. Fiecare evită să-i întâlnească privirea celuilalt, dar îi aruncă uneori câte o privire pe furiș. Bărbatul se ridică și se adresează publicului, în timp ce femeia rămâne așezată, fără să-și schimbe atitudinea și ignorându-l.

EI – O vedeți pe femeia aceea, de la masa de acolo? E aici în fiecare dimineată. Uneori ajunge puțin înaintea mea, alteori puțin după. Pe la opt. Comandă o cafea. Stă cam trei sferturi de oră. Mereu singură. Pare pierdută în gânduri. Din când în când, notează ceva în carnet. Ce? Habar n-am. Femeia asta e un mister. Orice femeie e un mister înainte să-i vorbești și să-ți răspundă, dacă binevoiește. Un mister și, prin urmare, o promisiune. Promisiunea unei călătorii. A unei aventuri. Un salt în necunoscut. Fiorul unei întâlniri cu celălalt, fascinante și, în același timp, primejdioase... Sigur, aș putea să mă ridic și să mă duc să-i vorbesc. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, nu doar timiditatea mă oprește. Nici teama că mă trimite la plimbare. Întotdeauna poți găsi un pretext ca să intri în vorbă cu o necunoscută fără să aluneci din prima pe terenul delicat al agățatului...

Scoate din buzunar un obiect minuscul, se apropie de ea și îi arată ceva în palmă.

EI – Scuzați-mă, domnișoară... sau poate doamnă? Ieri dimineată am găsit un cercl sub masa la care stați de obicei. Mă întrebam dacă nu cumva l-ați pierdut dumneavoastră...

Ea îi aruncă o privire ofensată, se uită o clipă la cercl, clatină ușor din cap cu un aer disprețuitor și se întoarce la carnet. El se adresează din nou publicului.

EI – În cel mai rău caz, mi-ar răspunde politicos că n-a pierdut nimic de genul ăsta și gata. Aș ști cum stau lucrurile și mi-aș păstra demnitatea. În cel mai bun caz, dacă nu-i sunt cu totul indiferent, ar profita de pretextul pe care i-l ofer și am începe să vorbim.

Se întoarce din nou spre ea, cu palma deschisă. Ea ia cerclul, îl examinează, apoi i-l înapoiază cu un zâmbet larg.

Ea – Nu... Din păcate, nu e al meu. Păcat, e foarte frumos... Dacă îl găsiți și pe celălalt... Dar vă rog, luați loc... Ne vedem în fiecare zi și încă n-am avut ocazia să vorbim...

El se îndepărtează și se întoarce din nou spre public, în timp ce ea își reia notițele și îl ignoră.

EI – Nu, ce mă împiedică să mă duc la ea nu e teama că mă refuză sau că mă fac de râs... «N-am făcut match», cum se spune azi. Mai degrabă... mi-e teamă să nu fiu dezamăgit. Sunt convins că această tânără fermecătoare are o conversație absolut fascinantă, dar... când voi ști exact cine este, cum o cheamă, cu ce se ocupă, dacă e măritată sau nu și, mai ales, ce tot scrie în carnetul acela... gata. Dintr-odată nu va

mai fi necunoscuta misterioasă din cafenea, obiectul tuturor fanteziilor și purtătoarea tuturor promisiunilor. Va fi Ioana, învățătoare, divorțată și mama unui băiețel de trei ani, care completează observații pentru următoarea ședință cu părinții... Sau Andreea, actriță singură, care își notează ideile pentru spectacolul solo pe care visează de ani întregi să-l scrie și care, în sfârșit, ar face-o celebră. Sau Mariana, venită de curând din Botoșani la București ca să se mărite cu un farmacist mult mai în vârstă și care, ca să-și alunge plictiseala până îndrăznește să-și înșele soțul, își trece pe hârtie lista dorințelor înainte să aleagă cu cine să le împlinească. Da. Deocamdată, ea poate fi toate aceste femei și multe altele. Într-un fel, este toate femeile. Dar după ce ne vom prezenta, nu va mai fi decât una singură, care mă va face deja să le regret pe toate celelalte care n-ar putea fi niciodată.

Ia un ziar de pe masa din mijloc, se așază din nou și începe să-l răsfoiască. Ea îi aruncă o privire pe fugă, se ridică la rândul ei și se adresează publicului.

Ea – Mă întreb cine o fi tipul ăsta... Văd foarte bine cum se uită la mine pe sub sprâncene când crede că nu-l observ. Trebuie să fie timid. Ne întâlnim aici în fiecare zi de luni întregi și încă n-a îndrăznit să-mi spună o vorbă. Doar dacă nu-l interesez deloc... Poate nu sunt destul de bună pentru el. Cine se crede? Nici chiar atât de sexy nu e. Și dacă ar avea lucruri mai importante de făcut în viață, probabil n-ar pierde atâta vreme în cafeneaua asta în fiecare dimineață. Ce citește în ziar? Horoscopul? Anunțurile de angajare? Da, pare cam fără ocupație. Poate e șomer... Fără ocupație, dar nu chiar disperat. Are mereu un zâmbet vag ironic în colțul gurii. Un aer ușor superior. Genul: nu spun nimic, dar asta nu înseamnă că nu gândesc. Nu știu ce tot notează în carnet cu mutra aia inspirată. Gândurile lui cele mai profunde, probabil... Aș fi curioasă să văd. Mai devreme am crezut că se ridică și vine să-mi spună ceva. Dar nu, iar s-a răzgândit. Sau poate e scriitor. Își ia notițe pentru următorul roman. Poate eroina lui o să semene puțin cu mine. Asta trebuie să fie. Preferă ca povestea noastră să rămână virtuală. Habar n-am ce-și imaginează când se uită la mine...

Scoate din geantă o oglindă de buzunar și se privește o clipă.

Ea – Dacă m-aș vedea pe mine într-o cafenea, ce mi-aș imagina? (*Își pune oglinda la loc.*) Nu știu... Chiar arăt așa cum sunt? Aș putea să trec, măcar o clipă, drept altcineva? Uite, dacă vine să-mi vorbească, parcă mi-ar plăcea să-l mint. Să-mi inventez o altă viață. Doar ca să văd dacă pot fi convingătoare. E adevărat: când te abordează un necunoscut, prin definiție nu știi nimic despre el. Poate fi oricine și îți poate spune orice. Dar nici el nu știe nimic despre tine. Măcar pentru câteva clipe, înainte să fii demascată rușinos, ai libertatea să alegi cine vei fi în ziua aceea. Cu speranța nebunească de a deveni, încet-încet, persoana pe care ai hotărât s-o fii. O altă viață... Da, dar care? Ca să mergă, ar trebui să-mi lucrez personajul. Să-mi inventez un prenume. O meserie. Și o vârstă. Dacă tot e joc, m-aș întineri puțin. Nu prea mult, trebuie să rămână credibil, dar cât să-mi fac plăcerea. Doi-trei ani. Hai, cinci, poate trece. Și dacă aș adopta un accent străin? Nu, ar fi prea greu să-l țin tot timpul. Și apoi pot foarte bine să fiu străină și să vorbesc românește impecabil. Bun, dar ca să dau viață acestei existențe noi, mai întâi trebuie să se hotărască el să-mi vorbească. Dacă i-aș zâmbi? Poate l-ar încuraja. Pe de altă parte, nu mă văd uitându-mă drept în ochii lui și zâbind ca proasta. Ce-o să creadă? Sau poate îl abordez eu. Pot găsi oricând

un pretext. Nu știu...

Își scoate discret cerceii, pune unul în geantă și îl păstrează pe celălalt în palmă. Apoi se uită puțin pe sub masă, ca și cum ar căuta ceva. În cele din urmă se ridică și se îndreaptă spre el. El lasă ziarul și o privește apropiindu-se, puțin surprins.

Ea – Scuzați-mă, ieri am pierdut un cercei ca acesta. Țineam foarte mult la el. Era un cadou de la... În fine, ținam mult la el. Nu cumva l-ați găsit?

El – Un cercei...? Eu... Nu, n-am găsit nimic... Îmi pare foarte rău, dar...

Ea – Dar?

El – Nu, nu, nimic, eu... Nu, n-am văzut nimic.

Ea – Bine, mulțumesc.

Se întoarce la masa ei și se adresează publicului.

Ea – Vă dați seama dacă îmi pregătesc o intrare ca asta și el îmi răspunde cu fața aceea tâmpă...? Scriitor, pe naiba... Nu, sincer, mai bine nu risc să stric totul cu o întâlnire banală și îmi mai păstrez puțin iluziile. Pe de altă parte, poate nu e chiar atât de prost pe cât pare. L-am luat prin surprindere. Bărbații sunt atât de obișnuiți să facă ei primul pas... Când luăm noi inițiativa, intră în panică. Încremenesc. Ați văzut? Cum am pus ochii pe el... parcă era un iepure prins în farurile unei mașini, care se și vedea deja în cratiță. Săracul... L-am speriat, asta e. Sper că nu l-am traumatizat. Și, adevărul e că povestea cu cerceul... e cam trasă de păr. Măine încerc să găsesc ceva mai bun.

Începe din nou să scrie în carnet. El se cufundă iar în ziar.

Întineric

Scena 2

De data aceasta ea citește ziarul, iar el scrie în carnet. Se oprește și o privește o clipă. Apoi se adresează din nou publicului.

El – În fiecare zi îmi spun că astăzi trebuie neapărat să-i vorbesc. Și totuși, amân pe mâine. Prelungesc plăcerea. Dragostea platonică e frumoasă, dar să fii îndrăgostit de o necunoscută e și mai bine, nu? Cel puțin ai garanția că nu vei fi niciodată dezamăgit. Problema cu iubirea e că, de cele mai multe ori, proiectăm asupra celuilalt o imagine care nu-i aparține. Și apoi îi reproșăm că nu seamănă cu idealul nostru. Cu o femeie pe care n-o cunoști, poți continua să visezi. Să iei dorințele drept realitate. Da, femeia ideală e, fără îndoială, cea pe care n-o cunoști încă. O văd în fiecare dimineață intrând în cafenea. Sau e deja aici dacă întârzii puțin. Stă cam o oră, apoi pleacă. Pentru mine nu are altă existență în afara acestui aici și acum. Ca la teatru. Eu aleg rolul pe care îl va juca în ziua aceea, după starea mea de spirit. Iar când iese din scenă, după ce a întruchipat de fiecare dată alt personaj, se întoarce în neant. Orice actor e mai mic decât cel mai mic personaj pe care îl joacă. Costumul e întotdeauna prea mare; scena e singurul loc unde asta se vede mai puțin. Așa că aștept... Amân mereu clipa în care voi rupe vraja făcând cunoștință cu ea. Da... dar dacă mâine n-ar mai veni? Nici poimâine? Dacă n-ar mai călca vreodată în cafeneaua asta? După ce a fost toate femeile, n-ar mai rămâne niciuna dintre ele. Doar o amintire vagă care s-ar șterge încet. Știți cântecele acelea vechi despre necunoscuții pe lângă care trecem și pe care n-am știut să-i oprim... Nu. Pe ea n-o las să treacă. Gata, mă arunc. Fără plasă. Urc și eu pe scenă, numai că n-am învățat niciun text. Habar n-am ce-o să-i spun. Măcar așa o să pară mai natural. Mai sincer. Stângăcia mea poate lucra în favoarea mea. Povestea cu cerceul... mai bine improvizez. Oricum, orice i-aș spune, dacă n-o interesez, o să știe să-mi arate. Iar dacă o interesez și eu...

Se îndreaptă spre ea. Ea ridică privirea văzându-l apropiindu-se, dar chipul ei rămâne impasibil.

El – Scuzați-mă, eu...

Ea – Da...?

El – Vă văd în fiecare zi aici, la masa din fața mea, și mă gândeam că...

Ea – Că ce...?

El – Că poate am putea... să facem cunoștință.

Ea – Să facem cunoștință?

El – Îmi pare rău, văd că vă deranjez. A fost o idee prostească. Scuzați-mă, vă las în pace...

Ea (*ferm*) – Luați loc.

El – Da.

Se așază.

Ea – Eu sunt Veronica. Dumneavoastră?

El – Ăăă... Mihai.

Ea – Bine... Mihai și Veronica, deci.

El – Ăăă... Da...

Ea – Și cu ce vă ocupați, Mihai?

El – Sunt... scriitor.

Ea – Serios?

El – Vă surprinde?

Ea – Exact asta îmi imaginasem. Tocmai de aceea mă surprinde.

El – Deci vă făcuserăți deja o idee despre mine...

Ea – Nu vă entuziasmați prea tare...

El – Chiar am față de scriitor?

Ea – Nu știu. Poate. Și vă văd mereu notând câte ceva în carnetul acela.

El – Da, dar... și dumneavoastră vă luați notițe într-un carnet. Nu-mi spuneți că sunteți și dumneavoastră scriitoare.

Ea – Ba chiar da!

El – Serios?

Ea – De ce nu?

El – Sigur... Romane?

Ea – Mai degrabă teatru. Dumneavoastră?

El – Povestiri.

Ea – Înțeleg...

El – Știu la ce vă gândiți.

Ea – La ce?

El – Scrie povestiri pentru că nu e în stare să ducă un roman până la capăt.

Ea – Deloc! Și aș putea spune același lucru despre mine.

El – A, da?

Ea – Scrie teatru pentru că nu e în stare să scrie un roman.

El – Adevărat...

Ea – De fapt, nici măcar nu scriu piese propriu-zise.

El – Nu?

Ea – Mai degrabă scheciuri.

El – Scheciul e pentru teatru ce e povestirea pentru roman.

Ea – Da... Un subgen... (*O pauză.*) Chiar sunteți scriitor?

El – Poate că nu. Dumneavoastră?

Ea – Nici eu.

El – Atunci m-ați mințit.

Ea – Dumneavoastră ați început, nu?

El – Da... dar dumneavoastră nu știți.

Ea – De ce tocmai scriitor?

El – Nu știu... Mi-era teamă să nu vă dezamănesc, probabil.

Ea – Nici nu ne cunoaștem și deja vă e teamă să nu mă dezamăgiți. Cred că vă lipsește puțin încrederea în dumneavoastră, Mihai.

El – Sau poate am tendința să-i supraevaluez pe oamenii pe care nu-i cunosc.

Ea – Foarte drăguț din partea dumneavoastră...

El – Scuzați-mă, nu asta voiam să spun... În fine... nu chiar asta.

Ea – Și ce meserie atât de rușinoasă aveți, încât simțiți nevoia să vă inventați alta? Sunteți agent de vânzări la Digi?

El – Nu.

Ea – Lucrați în telemarketing?

El – Nici asta.

Ea – La ANAF?

El – Chiar așa rău nu.

Ea – Dar nu sunteți prea mândru de ce faceți.

El – Nu. Dumneavoastră?

Ea – Nici eu.

El – Bun... atunci poate e mai bine să ne păstrăm partea de mister.

Ea – Cred că da.

El – Și dacă rămânem la varianta cu scriitorii?

Ea – De acord.

El – Dacă tot mințim, eu scriu romane de șase sute de pagini, iar dumneavoastră piese de peste trei ore, fără nicio pauză.

Ea – Dacă tot inventăm, de ce să începem prin a ne subestima...

O pauză.

El – Deci eu sunt romancier.

Ea – Iar eu dramaturg.

El – Și sunteți căsătorită?

Ea – Asta nu mai e ca profesia. E o întrebare închisă, cum spun cei de la sondaje: ești căsătorită sau nu.

El – Se poate minți și la o întrebare închisă...

Ea – Da... dar nu mai rămâne mult loc pentru imaginație.

El – Totuși... Un adulter e întotdeauna mai romanțios.

Ea – Adevărat.

El – Și răspunsul nici măcar nu trebuie să fie binar... Ați putea fi divorțată. Sau văduvă...

Ea – Văduvă...

El – De ce nu?

Ea – Da...

El – Sunteți văduvă?

Ea – Sunt văduvă.

El – Îmi pare sincer rău.

Ea – N-aveați de unde să știți. Și nu e vina dumneavoastră, nu? Nu dumneavoastră mi-ați omorât soțul.

El – A fost omorât?

Ea – Am spus asta?

El – Ați spus: «Nu dumneavoastră mi-ați omorât soțul.»

Ea – Voiam doar să spun că nu sunteți responsabil de dispariția lui.

El – Deci soțul dumneavoastră n-a fost ucis.

Ea – Nu. A murit într-un mod mult mai banal. Aproape stupid, dacă pot spune așa...

El – Să mori e întotdeauna cam stupid.

Ea – Da, dar aici...

El – Nu vreau să fiu indiscret, dar recunosc că mi-ați stârnit curiozitatea.

Ea – S-a întâmplat în luna noastră de miere, la Mamaia.

El – Aveți dreptate, începe foarte banal. Ca un roman de dragoste. Sper să devină mai interesant pe parcurs...

Ea – Pot continua?

El – Vă rog...

Ea – Petrecuserăm după-amiaza pe plajă. Era un soare superb. Tocmai ne pregăteam

să ne întoarcem la hotel când, dintr-odată, vremea s-a stricat și s-a pornit furtuna... Costel...

El – Îl chema Costel?

Ea – Da. De ce?

El – Nu, nu... Nimic.

Ea – Ați fi preferat să-l cheme altfel? Sebastian, poate? Sau Vlad?

El – Costel e foarte bine. Așadar, a început furtuna...

Ea – Vântul a început să bată cu putere. Costel a apucat de mânerul umbrelei de plajă, pe care furtuna era gata s-o smulgă, și exact atunci...

Ezită, ca și cum ar fi copleșită de emoție.

El – Da?

Ea – O rază de foc s-a abătut asupra lui...

El – Nu se poate... Un atac extraterestru?

Ea – V-am spus că a fost o moarte cât se poate de banală.

El – A, da, scuzați... Eu am mereu tendința să...

Ea – Fulgerul, pur și simplu. Umbrela l-a atras ca un paratrăsnet. Costel a fost lovit de fulger. A murit pe loc...

El – Fir-ar...

Ea – Până la urmă, am fost căsătorită doar o săptămână...

El – Dacă era un roman de dragoste, s-ar fi putut intitula «Iubire fulgerătoare la Mamaia»...

Ea – Dar romanele de dragoste se termină întotdeauna bine... Eu nu mi-am revenit niciodată după moartea lui Costel...

Pare pe punctul de a plânge. El ezită.

El – Dar... e adevărat?

Ea redevine brusc impasibilă.

Ea – Dumneavoastră ce credeți?

El – Nu știu... E atât de...

Ea – Tâmpită? V-am spus că a fost o moarte stupidă.

El – În fine, important e că acum sunteți liberă.

Ea – Dumneavoastră?

El – Eu?

Ea – Sunteți liber?

El – Da... Adică... sunt căsătorit, dar sunt liber.

Ea – Acum chiar mi-ați stârnit curiozitatea...

El – E foarte simplu, o să vedeți.

Ea – Vă ascult.

El – Eu sunt liber, dar soția mea nu e.

Ea – Soția dumneavoastră nu e liberă.

El – E la închisoare.

Ea – Înțeleg...

El – Deci ea nu e liberă, dar eu...

Ea – Da, am priceput, dar... pentru cât timp e închisă?

El – Dacă totul merge bine, zece ani.

Ea – Dacă totul merge bine?

El – Cu reducerea pedepsei... pentru bună purtare.

Ea – Nu vreau să fiu indiscretă nici eu, dar... ce a făcut ca să primească zece ani?

El – Tentativă de omor.

Ea – Înțeleg...

El – A încercat să mă omoare.

Ea – Aha...

El – Din fericire pentru ea... și, mai ales, pentru mine, am supraviețuit.

Ea – Și cum a încercat... să vă omoare?

El – Într-un mod foarte banal... Cu un revolver.

Ea – Și v-a ratat.

El – Nu chiar așa s-a întâmplat.

Ea – Povestiți-mi...

El – Începusem să am bănuieli... I-am răscolit lucrurile și am găsit revolverul pe care îl ascundea în geantă.

Ea – Și l-ați luat.

El – Nu.

Ea – De ce?

El – Atunci și-ar fi dat seama că bănuiesc ceva. Și putea să încerce altceva ca să mă

omoare, de exemplu... nu știu... otravă.

Ea – Da, otrava e mult mai feminină.

El – Așa că, pentru a nu-i trezi suspiciunile, am înlocuit cartușele din revolver cu unele oarbe. În felul ăsta păstram controlul situației fără să-i dau de bănuit...

Ea – Foarte ingenios...

El – Da... Numai că... nu știu cum am reușit. Cred că am încurcat puțin lucrurile...

Ea – Pentru un scriitor, să încurce lucrurile...

El – Primele cinci cartușe le-am înlocuit. Dar al șaselea...

Ea – Al șaselea?

El – L-am primit în umăr.

Ea – Aoleu...

El – Nici ea nu trebuia să descarce tot încărcătorul în mine... În fine, am avut noroc.

Ea – Asta numiți dumneavoastră noroc?

El – Un glonț în umăr e totuși mai bun decât unul în inimă...

Ea – Femeile sunt adesea neîndemânatică cu armele de foc. De aceea otrava... Dar, dacă-mi permiteți, ce i-ați făcut bieteii femeii de a vrut să descarce tot încărcătorul în dumneavoastră?

El – Și asta e o poveste foarte banală... Puțin ca a dumneavoastră...

Ea – A, nu, nu fiți modest... Recunosc că m-ați întrecut cu mult. Și deci?

El – O înșelam. Atât.

Ea – O înșelați... Cu cine?

El – Cu o necunoscută întâlnită într-o cafenea... Chiar cafeneaua asta. Ciudat, stătea mereu exact la masa la care stați dumneavoastră acum.

Ea – Dar nu la aceeași oră, presupun.

El – Nu. Ea venea mai spre seară. Pe la cinci-șase.

Ea – Și când va ieși din închisoare...

El – Soția mea?

Ea – Da, soția dumneavoastră.

El – Ei bine... sper să-mi fi iertat infidelitatea. Așa cum și eu o iert că a încercat să mă omoare.

Ea – Deci, cât timp rămâne închisă, dumneavoastră sunteți liber...

El – Exact.

Ea – Până la urmă, de ce nu? Ne lasă vreo zece ani...

El – Poate chiar puțin mai mult... dacă nu se poartă exemplar.

O pauză.

Ea – Și spuneți că nu sunteți scriitor.

El – Cine știe... În mod sigur am mințit. Ori când am spus că sunt, ori când am lăsat să se înțeleagă că poate nu sunt. Dumneavoastră ce credeți?

Ea – Cred că, dacă nu sunteți scriitor, ar trebui să vă gândiți serios să deveniți.

El – Mulțumesc. Dumneavoastră?

Ea – Eu?

El – Chiar scrieți teatru?

Ea se uită la ceas.

Ea – Îmi pare rău, trebuie să plec.

El – Sigur. Cam la ora asta plecați de obicei.

Ea – Da...

El – Și unde vă duceți? Mister...

Ea se ridică.

Ea – Atunci pe mâine... poate.

El – Poate...

Ea – Cât timp aveți o poveste bună să-mi spuneți, n-o să lipsesc de la întâlnirile noastre.

El – Asta îmi amintește de altă poveste...

Ea – A noastră s-ar putea numi «O mie și una de dimineți».

El – Numai că nu prea mă vedeam în rolul Șeherezadei...

Ea – Dacă preferați rolul sultanului, mai schimbăm rolurile din când în când.

El – Bun... atunci o să avem nevoie de multă imaginație.

Ea – Sunt sigură că mai aveți o mulțime de povești în carnetul dumneavoastră.

El – Și dumneavoastră în al dumneavoastră.

Ea iese. El o urmărește cu privirea, apoi se întoarce spre public.

El – Mă scuzați, dar... trebuie să mă apuc iar de treabă.

Se așază, se gândește și începe să scrie ceva în carnet.

Întineric

Scena 3

El este tot la masa lui și își notează ceva în carnet. Ea intră.

Ea – Mihai?

El ridică privirea, o recunoaște și zâmbește.

El – Bună!

Ea scoate un pistol din geantă și îl îndreaptă spre el. Zâmbetul bărbatului îngheață.

Ea – Credeai că scapi așa?

El – Dar ce...?

Ea – Cu ea aveai întâlnire?

El – Cu cine?

Ea – Veronica, nu?

El – Nici vorbă! Nu cunosc nicio Veronica, îți jur...

Ea – Sigur... Dar de data asta nu mai scapi doar cu un glonț în umăr, îți garantez.

El – Te rog, iubito, nu face vreo prostie!

Ea – Țsta e încărcat, să știi. Și nu cu cartușe oarbe!

El – Dar... primiseși zece ani! Te-au eliberat deja?

Ea – Am evadat.

El – Ai evadat? Cum?

Ea – Am sculptat un revolver din miez de pâine, l-am lăsat să se usuce și l-am dat cu cremă neagră de pantofi.

El – Un revolver din miez de pâine?

Ea – Exact.

El – Și... ăsta e?

Ea ezită o clipă.

Ea – Da...

Coboară arma, o pune pe masă și se așază. El ia pistolul și îl examinează.

El – Bravo, e foarte bine făcut...

Ea – Am luat un gardian ostatic și n-a bănuț nimic... Unde e?

El – Cine?

Ea – Nu-ți bate joc de mine! Nenorocita cu care mă înșeli...

El – Nu știu... Azi n-a venit.

Ea – Probabil a bănuیت ceva.

El – Da, poate...

Ea – Păcat. V-aș fi omorât pe amândoi dintr-un foc.

El – Cu un pistol din miez de pâine?

Ea – Dar ce are ea și eu n-am? Măcar spune-mi.

El – N-o cunosc.

Ea – Poftim?

El – Ce are ea în plus față de tine e tocmai faptul că n-o cunosc.

Ea – E amanta ta, dar n-o cunoști?

El – Ne întâlnim aici în fiecare zi. De fiecare dată îmi dă alt nume. Își inventează câte un personaj. O dată chiar s-a dat drept tine...

Ea – Dar te culci cu ea, nu?

El – Să mă culc cu ea, cum spui tu... ar însemna deja s-o cunosc prea bine.

Ea – Nu încerca să mă încurci. E amanta ta sau nu?

El – Nu știu... Da, probabil. Putem spune și așa.

Ea – Bietul meu Mihai... De ce te obosești să inventezi povești atât de complicate, când totul e atât de banal?

El – Ai dreptate... Oricât ne-am bate capul... Chiar și când mințim, ceea ce spunem rămâne mereu mult sub ceea ce am vrea să putem exprima. Cuvintele dezamăgesc întotdeauna. De aceea, în general, ar fi mai bine să nu vorbim cu nimeni.

Ea – Nu înțeleg nimic din ce spui... Mă îngrijorezi, Mihai. Încep să mă întreb dacă nu pe tine ar trebui să te închidă.

El – Da, poate...

Ea se ridică.

Ea – În orice caz, dacă o vezi, spune-i că o caut. Și că, deși revolverul meu e din miez de pâine, de data asta e încărcat cu gloanțe adevărate.

El – Unde te duci?

Ea – Îți reamintesc că sunt pe fugă. Nu pot rămâne aici.

El – Pot să fac ceva pentru tine?

Ea – Ai niște bani la tine?

El – Da...

Ea – Dă-i.

El se caută prin buzunare și îi întinde câteva bancnote.

El – Atât am...

Ea – Nu-ți face griji, ți-i dau înapoi.

El – Nu de bani îmi fac griji... O să ne mai vedem?

Ea – Cine știe... Peste zece ani, poate. Sau ceva mai mult, fiindcă după evadarea asta, reducerea pentru bună purtare nu prea mai intră în calcul.

El – O să vin să te văd. Promit.

Ea – La vorbitor?

El – Când vorbești cu cineva, e întotdeauna puțin ca la vorbitor, nu? Vorbim, mințim, ne prefacem că ne înțelegem, ne prefacem că ne credem, iar când s-a terminat conversația, fiecare se întoarce în propria lui închisoare.

Ea – Tot e mai bine decât să împarți aceeași celulă și să n-ai decât o singură persoană cu care să vorbești.

El – Ai dreptate... La urma urmei, închisoarea seamănă destul de mult cu o căsnicie.

Ea – Nu degeaba se spune că familia e «celula de bază a societății». Numai că în celula asta pedeapsa e adesea pe viață. Chiar și cu bună purtare.

El – Mai ales cu bună purtare.

Ea – Da... Sunt oameni care se căsătoresc în închisoare, dar, ciudat, niciodată cu colegul de celulă.

El – Zece ani... Profită și scrie un roman.

Ea – Ce fel de roman poți să scrii în închisoare?

El – Un roman despre libertate, presupun.

Ea – Da, o să mă gândesc.

El o privește plecând. Ea iese. El examinează pistolul rămas pe masă, apoi se adresează publicului.

El – M-am descurcat destul de bine, nu?

Întineric

Scena 4

Ea stă la masa ei și scrie în carnet. El intră și se apropie de ea.

El – Scuzați-mă... Dumneavoastră sunteți soția lui Costel...? Adică... văduva lui.

Ea ridică privirea spre el.

Ea – Cine sunteți?

El – Din păcate nu vă pot spune numele meu. Să spunem doar că am fost coleg cu soțul dumneavoastră.

Ea – Soțul meu lucra la serviciul de înmatriculări auto.

El – Da. Oficial, acolo lucram amândoi.

Ea – Oficial?

El – Era doar o acoperire.

Ea – O acoperire? Atunci soțul meu...

El – Nu vă pot spune mai mult. Am vrut doar să știți că soțul dumneavoastră n-a murit atât de stupid pe cât credeți.

Ea – Nu?

El – Nu.

Ea – E foarte amabil din partea dumneavoastră că încercați să mă convingeți de contrariul.

El – Doamnă, soțul dumneavoastră a murit pentru România.

Ea – Soțul meu a murit lovit de fulger când încerca să strângă o umbrelă de plajă ca să n-o ia vântul.

El – Aceasta este, într-adevăr, versiunea oficială.

Ea – Adică există și alta?

El – Costel a fost lovit, e adevărat. Dar nu de un fulger din furtună.

Ea – Vă ascult...

El – A fost lovit de o rază laser lansată dintr-un avion militar care zbura la mare altitudine.

Ea – Un avion militar?

El – Aparținând unei puteri străine.

Ea – Dar de ce ar fi vrut o putere străină să-l elimine pe soțul meu?

El – Pentru că era agent special. Ca mine.

Ea – Agent secret, vreți să spuneți? Ca James Bond...

El – Dacă vreți, da...

Ea – Iar eu credeam că sunt văduva unui funcționar banal.

El – Credeți-mă, doamnă, soțul dumneavoastră nu era un simplu funcționar la serviciul de înmatriculări auto. A murit în misiune, ca un erou, apărându-și țara.

Ea – Pe o plajă la Mamaia?

El – România are dușmani peste tot. Chiar și la Mamaia.

Ea – Și de ce veniți să-mi spuneți toate astea abia acum?

El – Ca să-i cinstesc memoria... și să vă alin puțin durerea, despre care știu cât este de mare. Soțul dumneavoastră n-a fost victima unui accident absurd. A căzut la datorie. Iar dacă n-a primit o decorație post-mortem... Ce spun eu? Dacă n-a avut funeralii naționale, a fost doar pentru a-i păstra anonimatul... și pentru a vă proteja și pe dumneavoastră.

Ea – Credeți că sunt în pericol?

El – Nu vă pot spune mai mult. Dar, ca să vă liniștesc, să știți că beneficiați de protecție permanentă din partea serviciilor secrete. Foarte discretă, dar foarte eficientă.

Ea – Mă simt mult mai liniștită.

El – Trebuie să plec acum.

Ea – O să vă mai văd?

El – Nu vă faceți griji. Chiar dacă nu mă vedeți, nu voi fi niciodată prea departe, gata să intervin la cel mai mic pericol. Voi fi, într-un fel, îngerul dumneavoastră păzitor.

Ea – Mulțumesc.

El – O zi bună, doamnă.

Se îndepărtează și se așază la masa lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea îl privește o clipă, nedumerită, apoi se întoarce la carnet.

Întineric

Scena 5

El intră, o caută cu privirea, dar nu o vede.

El – Și uite că... nu e aici. Nu am numărul ei de telefon și nici măcar nu știu cum o cheamă cu adevărat... Veronica sigur nu. Nici Șeherezada. *(Către public.)* Presupun că nici dumneavoastră n-o cunoașteți...? Prin cafenele trec atâția oameni. Nici eu, dacă ar trebui s-o descriu, nu prea aș ști ce să spun... Are ochi frumoși... Un zâmbet plăcut... Un fel al ei de a merge... De a-și trece mâna prin păr... Și lasă în urmă un parfum misterios... E cam puțin pentru un portret-robot. Nu cred că un detectiv particular ar ajunge prea departe cu atât. Înebunesc. Ce tot spun? Doar n-o să angajez un detectiv ca să găsesc o necunoscută întâlnită într-o cafenea... sau să merg la poliție să anunț dispariția suspectă a unei vecine de masă pe care nici măcar n-o cunosc. Ce urmează, să cer și o alertă națională pentru persoane dispărute? Poate vine la altă oră... I s-a schimbat programul și începe serviciul mai târziu. E absurd. Cum poate să-ți lipsească atât de mult cineva pe care nici măcar nu-l cunoști? În timp ce, când lipsesc câteva zile majoritatea oamenilor pe care îi cunoști, ai impresia că tu ai plecat în vacanță. Bun... Dacă n-o mai văd sau dacă nu mai vine decât din când în când, va trebui să-i găsesc o înlocuitoare. Măcar cu jumătate de normă. O dublură, ca la teatru. La urma urmei, ea sau alta... Din moment ce oricum n-o cunosc, n-ar trebui să fie prea greu să-i găsesc o dublură.

Își plimbă privirea prin sală și se oprește asupra unei femei aflate mai spre fund, astfel încât să nu fie foarte clar cui i se adresează.

El – Uite, nici asta nu e rea... Nu prea seamănă cu ea, dar... da, ar putea merge. Vă deranjează, doamnă, dacă îmi permit să-mi imaginez câte ceva despre dumneavoastră, de la mare distanță? Nu vă speriați... Și dumneavoastră, domnule. N-o să intru niciodată în vorbă cu dumneavoastră. Mi-ar fi prea teamă să nu fiți la înălțimea așteptărilor mele. Și eu la așteptările dumneavoastră, de altfel. Nu, relația noastră va rămâne complet platonice. Ce spun eu? Total virtuală. Nicio privire insistentă, cu atât mai puțin deplasată. Distanță de siguranță. Fără contacte riscante. Botniță obligatorie... Nici nu vă veți da seama că aveți un admirator secret. De acord? Perfect. Atunci mă așez acolo și continui să vă observ discret cu coada ochiului, imaginându-mi tot felul de lucruri... iar când nu veți mai fi aici, o să mă mai gândesc din când în când la dumneavoastră.

Se așază, scoate carnetul și notează câte ceva, aruncând din când în când spre femeie priviri mai mult sau mai puțin insistente.

Întineric

Scena 6

Ea intră și îl caută cu privirea.

Ea – Ieri n-am venit, ca să nu începă să creadă că întâlnirile noastre întâmplătoare, oricât de regulate ar fi, au devenit o întâlnire zilnică în toată regula. Voiam să-i întretin senzația aceea delicioasă și dureroasă de lipsă și, deci, de dependență... Dar azi nu e el aici. Probabil s-a săturat de aventura noastră pur imaginară. (*Privește spre fundul sălii, în direcția femeii căreia i s-a adresat el mai devreme.*) Sau poate a găsit pe altcineva care, în sărăcia jalnică a realității ei, îi permite măcar să-și satisfacă dorințele cele mai banale. Păcat. Începusem să mă atașez, dar... poți oare să construiești o poveste de dragoste evitând cu orice preț să-l cunoști pe celălalt? Chiar și când mințim, tot dezvăluim ceva despre noi. Până la urmă, personajul pe care ni-l inventăm spune despre noi mai mult decât persoana care suntem în realitate. Probabil s-a speriat. Sau e pur și simplu în vacanță. Bolnav, poate. Sau chiar mort. La urma urmei, nu-mi datorează nicio explicație. Nici eu lui. Suntem un cuplu liber. Nici măcar nu ne cunoaștem! Asta e. Mă întorc mâine...

Se pregătește să plece, dar observă pe masa la care stă el de obicei un carnet.

Ea – Uite, și-a uitat carnetul. (*Ezită.*) Ce fac? Îl iau? Și i-l dau când îl revăd. Sau îl las aici, ca să-l găsească mai ușor dacă se întoarce? Mai bine îl las... (*Se pregătește să plece.*) Dar aș putea profita să arunc o privire... Nu, nu se face, ar fi foarte indiscret. Poate e jurnalul lui intim sau ceva de genul ăsta... Da, dar dacă îl găsește altcineva înaintea mea și îl ia? (*Ia carnetul.*) Totuși, îl iau eu... Probabil ține mult la el. Dar promit că o să rezist tentației de a-l citi...

Iese.

Întuneric

Scena 7

Ea este așezată la masa ei obișnuită și scrie în carnet. El intră și se îndreaptă spre ea.

El – Bună ziua... A trebuit să lipsesc câteva zile. Sper că nu v-am lipsit prea mult...

Ea se preface surprinsă.

Ea – A, da...? Stați liniștit, nici eu n-am fost aici...

El – În orice caz, mă bucur să vă revăd.

Ea – Da...

O ușoară stânjeneală.

El – Scuzați-mă, vă las să lucrați...

Ea – Nu, nu lucrez... Adică da, dar... îmi vine greu să consider asta muncă.

El – Scrisul...

Ea – Da...

El – Inspirația...

Ea – Dacă am ști unde s-o găsim... n-am mai pierde atâta timp căutând-o în alte părți.

El – Inspirația e ca fulgerul. Nu știi niciodată unde și când o să te lovească... Scuzați-mă, n-am vrut să răscolesc amintiri dureroase...

Ea – Deci sunteți în pană de inspirație?

El – Deocamdată, dumneavoastră sunteți cea care mă inspiră.

Ea – Nu știți nimic despre mine.

El – Tocmai de aceea pot să-mi imaginez orice. O necunoscută e ca o pagină albă.

Ea – O poveste care așteaptă să fie scrisă... (*Ușor stânjenită.*) Apropo... am găsit asta.

Îi întinde carnetul.

El – A, da...

Ea – E al dumneavoastră, nu?

El – L-ați deschis?

Ea – Nu! Ce credeți despre mine?

El – Scuzați-mă...

Ia carnetul.

Ea – L-am deschis...

El – Bineînțeles...

Ea – Sunteți supărat pe mine?

El – Cum să rezisti tentației? E puțin ca povestea Evei și a paradisului pierdut. Ne-am da și sufletul numai ca să știm.

Ea – Iar când aflăm, suntem întotdeauna puțin dezamăgiți.

El – Ne dăm seama că, alegând cunoașterea, am renunțat la tot ce putea avea necunoscutul mai minunat.

Ea – Da... Numai că mărul poate fi și o capcană.

El – Atunci dumneavoastră sunteți Albă-ca-Zăpada.

Ea – Și dacă ați lăsat intenționat carnetul aici, special ca să-l găsesc eu...

El – E posibil...

Ea – Atunci și ce scrie în carnet poate fi tot o iluzie. O poveste inventată ca să vă ascundă adevărata viață. Dacă aveți una...

El – Oricum, nu mai suntem pe picior de egalitate. Dumneavoastră știți ce e în carnetul meu, eu nu știu ce e în al dumneavoastră.

Ea – Adevărat. *(Îi întinde carnetul ei.)* Pofțiți...

El ia carnetul.

El – Și dumneavoastră ați putea să fi inventat totul.

Ea – În cazul ăsta am fi din nou la egalitate.

Deschide carnetul, aruncă o privire înăuntru, apoi se uită la ea cu un zâmbet enigmatic.

Întineric

Scena 8

Bărbatul este așezat la masa lui și scrie în carnet. Ea intră și i se adresează.

Ea – Și? Romanul înaintează?

El – Aproape e gata... Mai lipsește doar titlul.

Ea – Uneori e cel mai greu lucru de găsit.

El – Da... E puțin ca alegerea unui nume pentru un copil.

Ea – Dar romanul pe care l-ați scris îl cunoașteți deja. Trebuie doar să găsiți un titlu care i se potrivește. Unui copil îi alegem numele înainte să știm cine va deveni.

El – Cu riscul să proiectăm asupra lui o imagine care nu i se va potrivi deloc.

Ea – Ar trebui să-i lăsăm pe copii să-și aleagă singuri numele.

El – Da... Dar la ce vârstă?

Ea – Nu știu.

El – Sau ar trebui să putem să ne schimbăm numele de mai multe ori de-a lungul vieții.

Ea – Mai ales ar trebui să avem dreptul să ne schimbăm viața de mai multe ori într-o singură viață... Și despre ce e romanul?

El – Despre un bărbat care vede în fiecare zi, într-o cafenea, o necunoscută frumoasă. Ar vrea să intre în vorbă cu ea, dar...

Ea – Dacă îi vorbește, ea își pierde misterul și, odată cu el, o bună parte din farmec.

El – Pe de altă parte... dacă nu se duce la ea, va rata o poveste frumoasă și o va pierde pentru totdeauna.

Ea – Deci ezită... Și cum o cheamă? Pe frumoasa dumneavoastră necunoscută...

El – Ca și cu titlul, încă nu i-am dat un nume... Dar piesa dumneavoastră?

Ea – E prea devreme să vorbesc despre ea.

El – Înțeleg... Ați citit ziarul?

Ea – Nu încă. Ceva interesant?

El – Ca autor, mă interesează mai ales știrile de la rubrica de fapt divers... De obicei acolo omenirea arată ce are mai rău și, mai rar, ce are mai bun.

Ea – Istoriile mărunte sunt adesea mai pasionante decât Istoria cu majusculă.

El – Ziarul e pentru cafenea ce e Biblia pentru biserică. De altfel, Biblia probabil că a pornit și ea dintr-o colecție de întâmplări pe care oamenii le-au tot transformat și împodobit până au devenit mituri.

Ea – Și? Ați pescuit ceva bun azi-dimineață?

Ia un ziar de pe masă și îi arată un articol.

EI – Uite, la întâmplare... o femeie condamnată pentru tentativă de omor asupra soțului evadează amenințând gardienii cu un pistol fals...

Ea – A, da... Un scriitor bun ar putea scoate un roman din asta.

EI – Sau o piesă.

Ea ia ziarul și îi arată un alt articol.

Ea – Și aici e ceva care v-ar putea interesa: banalul funcționar de la serviciul de înmatriculări auto era, de fapt, agent SRI.

EI – Realitatea depășește adesea ficțiunea.

Ea – Nu vă mai distrag de la scris... N-aș vrea ca, din cauza mea, cititorii dumneavoastră să fie privați de o capodoperă.

Ea se așază. Amândoi încep să scrie în carnete.

Întineric

Scena 9

Ea este așezată la masa ei. El intră și îi întinde o carte.

El – Pofțiți, e pentru dumneavoastră...

Ea – Ce este?

El – Primul meu roman.

Ea ia cartea și se uită la copertă.

Ea – Până la urmă ați găsit și titlul.

El – Ce părere aveți?

Ea – «Preludii»... E un titlu foarte sugestiv...

El – E povestea unei întâlniri.

Ea – Orice întâlnire are ritmul unui act de iubire.

El – Mai întâi vin preludiile: ne imaginăm și ne explorăm în tăcere...

Ea – Cât mai mult posibil.

El – Apoi vine clipa aceea scurtă când, în sfârșit, începem să vorbim și pătrundem în intimitatea celuilalt.

Ea – Urmează acel moment interminabil de plenitudine și plictiseală, ușor umbrat de dezamăgirea pe care încercăm s-o ascundem printr-o conversație fără importanță...

El – Până când uitarea readuce dorința de a explora din nou necunoscutul.

Ea – Și poate, data viitoare, preludiile vor ține o eternitate... Mulțumesc pentru carte.

El – Într-un fel, am scris-o datorită dumneavoastră.

Ea – E despre mine?

El – Despre dumneavoastră... Despre noi...

Ea – Noi?

El – Mai ales despre mine. Dar piesa dumneavoastră? Merge?

Ea – E gata.

El – Aș putea s-o văd?

Ea – Nu cred.

El – De ce?

Ea – Pentru că tocmai am jucat-o.

Își zâmbesc. Întuneric

Scena 10

Bărbatul și femeia stau acum împreună, la masa din centru, pe care se află în continuare câteva ziare. Își beau cafeaua fără să vorbească și fără să se privească. Fiecare ia câte un ziar și îl răsfoiește. El îl lasă primul și fixează pe cineva din fundul sălii.

El – Ai observat-o pe fata aceea de acolo?

Ea lasă ziarul și privește în aceeași direcție.

Ea – Care fată?

El – E mereu aici în același timp cu noi. Exact la aceeași oră. Mereu la aceeași masă.

Ea – Și?

El – Nimic... Mă întreb cine o fi.

Ea – Cum adică cine o fi?

El – Nu știu... Cum o cheamă... Cu ce se ocupă...

Ea – Du-te și întreab-o.

El – Mă întreb ce tot scrie în carnetul acela.

Ea – Poate e lista de cumpărături...

El – Da, e posibil.

Ea – Bețișoare pentru urechi, șervețele, hârtie igienică, absorbante...

El – Mă gândeam la ceva mai romantic.

Ea – Te interesează chiar atât de mult?

El – Ea, în mod special? Nu... E doar curiozitate. Mă uit la oameni și încerc să-mi imaginez viețile lor.

O pauză.

Ea – Așa ne-am cunoscut și noi, îți amintești?

El – Da. Pe vremea când pentru mine erai încă o necunoscută.

Ea – Într-o cafenea.

El – În cafeneaua asta.

Ea – Parcă a fost ieri.

El – Stăteai la masa asta.

Ea – Ai venit la mine și mi-ai spus... că găsiseseși un cercei.

O pauză.

El – Îl mai am.

Ea – Ce anume?

Scoate ceva din buzunar și îi arată.

El – Cercelul.

Ea – Și îl mai folosești din când în când?

El – Nu...

Ea – E frumos.

El – N-o să știu niciodată cui îi aparține. Undeva, pe lumea asta, există o femeie care poartă celălalt cercel. O femeie pe care n-o voi întâlni niciodată. Poate chiar aceea...

O pauză.

Ea – Era al meu.

El – Poftim?

Ea – Cercelul ăsta era al meu.

El – Nu te cred.

Ea scoate ceva din buzunar și îi arată.

Ea – Uite, îl am și acum pe celălalt.

El – De ce nu mi-ai spus atunci?

Ea – Ca să poți continua să cauți, presupun.

El îi întinde cercelul pe care îl ține în mână.

El – Atunci ia-l. Ți-l dau.

Ea – Mulțumesc.

O ușoară stânjeneală.

El – Nu ți-i pui?

Ea își pune ambii cercei. El o privește și zâmbeste.

El – Nu sunt... chiar identici.

Ea – Nu. N-am mai găsit niciodată exact același model.

El – Îți stau bine și așa.

Se privesc.

Ea – Scuzați-mă, dar...

El – Da?

Ea – Ne vedem în fiecare zi în cafeneaua asta și, de fapt, n-am vorbit niciodată cu

adevărat... Am putea să facem cunoștință...

El îi ia mâna.

El – Prefer să vă păstrați încă puțin partea de mister.

Buzele lor se apropie pentru un sărut.

Întineric

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită